

Ωρωπός. Βράδυ Πέμπτης. Στο γωνιακό ισόγειο πέντε τραπέζια μπιλιάρδου, ένα ωραίο γαλάζιο τραπέζι πινγκ πόνγκ, ένα φλίπερ στη γωνία, εξοπλισμός ίντερνετ καφέ και μια φευγαλέα νοσταλγία από ουφάδικο εποχής.

Στην ταρατάσα θερινός κινηματογράφος. First Man. Πρώτη προβολή, πρώτη μέρα, πρώτη παράσταση. Θεατής ένας (1). Η ταπεινότητά μου. Ερώτηση του ευγενικού ταμιά - ταξιθέτη - μπάρμαν:

- Να σας φέρω μια σομπίτσα;
- Μπα, δεν χρειάζεται. Ήρθα με δίκυκλο, συνεπώς είμαι καταλλήλως ενδεδυμένος.
Ευχαριστώ.

Ο Damien Chazelle, δημιουργός του La La Land, αξιοποιεί τον ίδιο πρωταγωνιστή, τον

Καναδό Ryan Gosling και ζωντανεύει την ιστορία του Neil Armstrong, του πρώτου ανθρώπου που περπάτησε στη θάλασσα της Γαλήνης πάνω στην επιφάνεια του φυσικού δορυφόρου της Γης.

Σημαδεμένος με το ανίατο τραύμα της απώλειας της δίχρονης θυγατέρας του μετά από πάλη με τον καρκίνο, ο N.A. είναι ένας σοβαρός, μελετηρός, σκεπτόμενος, θετικός επιστήμονας, σκληρά εργαζόμενος, πολύ δοκιμαζόμενος, ολιγόλογος και δύσκολος στο γέλιο άνθρωπος.

Άριστος μηχανικός, κορυφαίος χειριστής, τέρας ψυχραιμίας μετέχει των προγραμμάτων Gemini & Apollo και επιλέγεται ως κυβερνήτης στην πρώτη αποστολή προσσελήνωσης. Επειδή όλα αυτά δεν είναι ούτε συνηθισμένα, ούτε φυσιολογικά, τόσο σε κοινωνικό, όσο σε οικογενειακό επίπεδο, μοιραία έγιναν βιβλίο, έγιναν και ταινία.

Πολύ ενδιαφέρουσα αποτύπωση, καθώς ο σύγχρονος κινηματογράφος δίνει την δυνατότητα σε μεγαλειώδες ψηφιακές αναπαραγωγές, ικανές να ενθουσιάσουν και τον πλέον απαιτητικό. Υποβλητικό σύνολο, συχνά αφαιρετικό στην αφήγηση, με τις απαραίτητες δόσεις αγωνίας και δράματος.

Πολύ ταιριαστό το γεγονός, ότι κατά την διάρκεια της συγκεκριμένης παράστασης, μια σελήνη λίγο μετά το πρώτο τέταρτο της ταξίδευε μέσα στην νύχτα. Κι όταν στην οθόνη φάνηκε το αποτύπωμα της μπότας του N.A. στην σκόνη της σελήνης, από πάνω το φεγγάρι σαν να ήταν στο απόγειο της βραδιάς.

Όταν άναψαν τα φώτα, αποχωρώντας καληνύχτισα, ερωτήθην αν μου άρεσε, απάντησα πολύ και η συνομιλία έκλεισε με την προτροπή να ξανάλθω την επόμενη εβδομάδα που θα

προβαλλόταν το Bohemian Rhapsody, μια περιγραφή της σύντομης αλλά θεελλώδους ζωής του Fr. Mercury.

Με το θερμόμετρο να δείχνει 12 βαθμούς στη διασταύρωση Αφιδνών (Κιούρκα δια τους παλαιότερους) όμως, λίγο πριν τα μεσάνυχτα, στο δρόμο της επιστροφής, οι πιθανότητες για μια ακόμα παράσταση σε θερινό ήταν λίαν περιορισμένες. Από την άλλη ποτέ δεν ξέρεις. Τα 43 χιλιόμετρα που με χωρίζουν από τον Ωρωπό, είναι μια ωραία νυκτερινή βόλτα πάνω σε δίκυκλο. Ειδικά αν σε περιμένει και μια φουφού!

Το επόμενο απόγευμα δυτικά συνοικίες, Χαϊδάρι, Δημοτικός κινηματογράφος Άνοιξις, αίθουσα 2, για το ραντεβού με τον Paolo Sorrentino και το Loro. Τέσσερις μόλις θεατές, κι ας ήταν Παρασκευή, πρώτη προβολή και πρώτη παράσταση. Οι τρεις άλλοι (loro) ήταν ένας σκάρτος σαραντάρης, η σύζυγός αυτού, συνοδευόμενη εκ της πενθεράς, υπέθεσα. Εκ της εμφανίσεως, επιπολαίως ίσως έκρινα, ότι ήταν σε λάθος αίθουσα.

Με το που ξεκίνησε, με τις πρώτες παραβολικές εικόνες, εκεί που αποθνήσκει ο αμνός, ήκουσα εκ τους άρρενος της ομηγύρεως ελαφρούς γέλωτες. Ακολουθώς καθώς εισήλθε καταγιστικώς, ως συνήθως, ο σκηνοθέτης στο στόρυ του, και εισπνέοντο αι πρώται

γραμμαί και έπιπτον κάτι λυσσαλέα πισωκολλητά στα όρθια, έπεσεν άκρα του τάφου σιωπή. Εις το ημιχρόνιον το παρεάκι ανεχώρησε. Η κρίσις μου αν και επιπολαία, απεδείχθη ορθή.

Στο μεταξύ είχε εισέλθει μετά 15λέπτου καθυστερήσεως από της ενάρξεως έτερον άτομο, το οποίον εις την ανάπαυλαν παρετήρησα πως ήτο γένος θηλυκού. Εκείνη παρέμεινε πιστή εις την παράστασιν όπως και η ταπεινότης μου. Κάτι περισσότερο από δυόμιση ώρες διήρκησε η προβολή και συνέβη ότι συμβαίνει με τις δημιουργίες του Sorrentino.

Καταλαβαίνεις ότι είναι κάτι σπουδαίο και διαφορετικό, αλλά συνίσταται μια επανάληψη προς επίρρωσιν της τέχνης του. Ο Tony Servillo σε άλλο ένα ρεσιτάλ, γυμνό άφθονο, κάποιο φλερτ με την πορνογραφία μπορεί να υπάρχει αλλά κάτι τέτοιο δεν μπορεί να αποτελέσει κατηγορία. Θα μπορούσε ίσως να είναι μικρότερης διάρκειας, ώστε να απωλέσει τον όποιον ηδονοβλεπτικό χαρακτήρα του, αλλά τέλος πάντων, και αυτό μέσα στο παιχνίδι της εικόνας είναι.

Όπως επίσης δεν μπορεί να κατηγορηθεί ο σκηνοθέτης για απόπειρα αθώωσης του Silvio. Του δίνει το δικαίωμα, μέσα από την πλοκή και τους διαλόγους μιας απολογίας. Αυτό σημαίνει καλός σινεμάς και περί δικαίου αίσθημα. Θεμελιώδη και τα δυό. Κατά τα υπόλοιπα, πάλι μέσα από την πλοκή, δέχεται ο πρωταγωνιστής του, και τρις αιρετός πρωθυπουργός της γείτονος, ας μην λησμονηθεί αυτό, και το αντίστοιχο σφυροκόπημα.

Μέχρι να το ξαναεκτιμήσω, θαρρώ ότι το il Divo ήταν λίγο πιο πλήρες, λίγο πιο απειλητικό, λίγο πιο ποιητικό. Εκτός αν συνηθίσαμε το λυρισμό στις εικόνες του Sorrentino και επιθυμούμε κάποιο όου ντι.

Το άμεσο μέλλον, κατέδειξε ότι τα φιλόδοξα σχέδια περί παρατάσεως των θερινών παραστάσεων, παραήταν αισιόδοξα. Οι κρύες νύχτες και προφανώς η μη προσέλευση του κοινού, ανάγκασαν τους δυο τελευταίους θερινούς που κρατούσαν ακόμα (Ωρωπός & Φλοίσβος), να κλείσουν. Ούτως εχόντων των πραγμάτων, η επόμενη παράσταση σηματοδότησε την είσοδο στην χειμερινή σεζόν.

Μαυρόασπρος, λοιπόν, αποχαιρετισμός στο ανάλαφρο θέρος με το δημιούργημα «Ψυχρός πόλεμος» ή *Zimna Wojna* στην μητρική γλώσσα του Πολωνού Paweł Pawlikowski, που στα 61 του, μας παρουσιάζει αυτή τη λυρική ταινία, πάνω στον αδυσώπητο πολιτικό καμβά του ψυχρού πολέμου. Μιας αντιπαλότητας που κατέστρεψε ζωές, έρωτες, καριέρες.

Αυτό είναι το πλαίσιο του, και ξεκινά την αφήγηση από το '49, εξιστορώντας τον έρωτα, τον θυελλώδη έρωτα, ανάμεσα σε δυο καλλιτέχνες. Έναν πιανίστα - μαέστρο και μια τραγουδίστρια, οι οποίοι γνωρίζονται σε ένα κρατικό πρόγραμμα, αναζοπύρωσης της λαϊκής κουλτούρας.

Βαπτίζοντας ο σκηνοθέτης, τους πρωταγωνιστές του (Joanna Kulig & Tomasz Kot) με τα ονόματα των γονέων του (Zula & Wiktor), μας φτάνει μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '60, με αβεβαιότητες, μελωδικούς σκοπούς, αλκοόλ, μακρές νύχτες και πολιτικό τιμωρητισμό που αγγίζει τα όρια της εξόντωσης. Είναι ένα δράμα, που ξετυλίγεται με κλειστά πλάνα, νυκτερινές ή σκοτεινές εικόνες έρμαιο αληθινό στο άρμα ενός αδάμαστου έρωτα.

Δίκαια, ο δημιουργός του, κατέκτησε τον χρυσό Φοίνικα, στις Κάννες, μια διάκριση που ήρθε μετά το Oscar καλύτερης ξενόγλωσσας ταινίας για την «*Ida*» του, τρία χρόνια νωρίτερα, το 2015. Αλλη μια δημιουργία που φλερτάει με έννοια του αριστουργήματος, μέσα στο ίδιο μαυρόασπρο μοτίβο, κάτω από μολυβί ουρανούς, πάνω σε βρεγμένους, άδειους, χειμωνιάτικους δρόμους, με τα φαντάσματα του πολέμου παρόντα.

Δεν θα αποφύγω να κλείσω το παρόν, μικρό, κινηματογραφικό σημείωμα με μια κρίση για τους Έλληνες δημιουργούς και κρητικούς. Είδα πρόσφατα την «Θάνατος του ιερού ελαφιού», την πρώτη δημιουργία του Γιώργου Λάνθιμου που έφθασα έως τέλους, διότι με τον «Κυνόδοντα» δεν το κατάφερα.

Την επόμενη είδα και την «Κινέττα» του ίδιου. Έκλεισα το Ελληνικό ρεπερτόριο, με το «Έτερος εγώ» του Σωτήρη Τσαφούλια. Ούτως, εκθέτω τις απορίες μου.

Δεν εννόησα το λόγο της σφοδρής κριτικής, κριτικού τινός, που άγγιξε τα όρια της εμπάθειας για το «Έτερος εγώ», όπως επίσης δεν αντελήφθην την αποθεωτική προσέγγιση εταίρου κριτικού για την «Κινέττα».

Θέλω να πω, πως οι έμπειροι και έγκυροι οφθαλμοί των κριτικών, εκπαιδευμένοι στο αντικείμενό τους, προφανώς βλέπουν πράγματα που ο μέσος θεατής δεν αντιλαμβάνεται. Αλλά το να αποθεώνεις 45 λεπτά κουνημένων πλάνων που θα μπορούσαν να πουν τα ίδια πράγματα μέσα σε 15' πάει αλλού. Όπως επίσης πάει αλλού, να επιτίθεται με σφοδρότητα σε μια θαρραλέα και πλήρη προσπάθεια το αποτέλεσμα της οποίας σπάνια βλέπουμε σε Ελληνικό πλαίσιο.

Στην «θάνατο του ιερού ελαφιού» ο Γ.Λ. είχε στη διάθεσή του ένα πρωταγωνιστικό δίδυμο παγκοσμίου επιπέδου, κοίταξε το δημιούργημα μέσα από Κιουμπρίκια οπτική, έστησε ένα δαιδαλώδες μεταφυσικό στόρυ, και αξιοποίησε το πρόσωπο του Barry Keoghan στο έπακρο. (Τι φάτσα ο νεαρός Ιρλανδός! ο οποίος κινήθηκε στο ίδιο περίπου μοτίβο και στο American animals). Σημαντική η προσπάθεια και το αποτέλεσμα του σκηνοθέτη. Δεν είναι το είδος του κινηματογράφου που μου αρέσει. Λίγο με συγκινεί, δεν με ευχαριστεί, αλλά θα ήταν άστοχο και κουτό να κατηγορήσω το αποτέλεσμα.

Στον αντίποδα ο Τσαφούλιας με κράτησε. Με κέντρισε και το γεγονός ότι κινήθηκε ανεξάρτητα και τέλος πάντων ήταν μια καθ' όλα Ελληνική προσπάθεια σε ένα σύγχρονο πνεύμα. Δεν γράφω ότι είναι ο Orson Welles, λέω, ότι σε καμία περίπτωση δεν του πρέπει φτηνή κριτική. Ενώ επίσης, άρεσε πολύ η απάντησή του στο ερώτημα, γιατί δεν αιτήθηκε κονδύλι από το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου. *«Για να μην στερήσω από κάποιους ταλαντούχους, κάτι που δεν είχα ανάγκη»*

.